

Suvenirul N° 240

41

ANA CONTA-KERNBACH

53681

Doc.

*Biblioteca scoli sec. p. r.
scoli: infirmitate de potol
Autoral*

CLIPSE

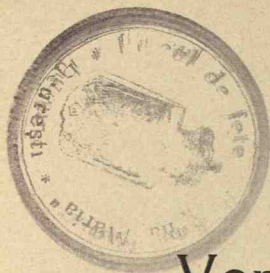
EDIȚIA A TREIA

155005

Doc.

BUCUREȘTI • Editura și Inst.
de Arte Grafice C. SFETERA

1915

Versuri

închinat

Surorei mele

2 IULIE 1904

Ștefane, Mărite Doamne, Bune Ștefan-Voevod,
Lasă cripta-ți și hodina, uite vine-al Tău norod . . .
Vin bătrâni, soții, vin mame, vin ostași cu mândre plete
Vitejie vin să soarbă și de slava-ți să se 'mbete.
Vin, cununi de nemurire, să-ți așeze pe mormânt
Și să ceară sfântă pază pentru sfântu-le pământ.

Craiule al României, Mare Ștefan-Voevod,
Pavază ocrotitoare dunăreanului norod,
Când șivoiul barbariei pângărea întregi pământuri,
Tu în sufletul de mamă ai știut trezi avânturi
Și din cruce — singur sprijin ! — simbolul nădăjduirii
Ne putuși face 'ncodată, semnul sfânt al mântuirii.

Scut de biruinț'al Crucei, Sfânt Ștefan-Voevod
Lasă-ți binecuvântarea pe 'ncercatul tău norod.
Fă ca 'n vremile de-apururi dragostea să ne adune,
Fiii tăi de-acelaș sânge, fiii tăi de-acelaș nume.
Dă-ne mintea ta lumină, vitejia-ți paloș dă
Și iubirea Ta de Țară, flamură ne'nvinsă-o fă!

MAJESTĂȚEI SALE

REGINA ELISABETA

Pe-o culme dinspre Soare-Apune
S'ascunde 'n tainiți o minune
A Rinului în solzi de-argint,
Palatul vechiu. In jur izvoare,
Prin brazi, cărări ispititoare
Și-un lan cu flori de măgărint.

Când ni se 'mbracă în lumină
Mândrul castel: se naște o zină
Din lumi de basme și de vis.
Din patru zări în sărbătoare
Vin în rădvane ursitoare,
Vin să-i ureze ce-a fost scris.

Intâia sosită scule-i dete :
Priviri de vultur, mândre plete
Și numele cuceritor.

- „Un tron și-o țară !” strig’a doua.
„Pe holde pică rodnic roua
Și paznic, mândru, brav popor !”

- „Iar eu desăvârșescu-ți darul . . .
Reginei tale da-voiu harul
Alinător de suferinți,
Induioșarea ei de mamă.
Durerea tutului o chiamă
Să sece lacrime fierbinți” . . .

- Când cea din urmă apoi sosește
Și ’n *vremi ce vor veni privește :
— „Eu ? dau a gândului domnie !
Pe-a minții culmi să cate-avânturi,
In vremile de jalnici cânturi
Indemn și mângâcre-I fie !”

ITALIA

Arcade'n şiraguri, săltate câmpii
Indemnuri spre Roma, prin zări viorii.
In Napol' lumină şi zumzet de valuri,
Sorrente şi Capri, odoare pe maluri,
Vezuvul cu pipa-i cătând spre Pompei, —
Pe zid zugrăvite se văd doar femei . . .

Lagună 'mbrumată, Venezia sumbră,
Şuviţe de apă prin taine de umbră . . .
Când Pisa îşi plânge trecutul de glorii,
Milan, după 'ndemnul Firenţei, surorii,
Turinul, Palermo, Bologna cuminte,
Spun vremii : „Cu tine, noi tot înainte !”

FERICIREA

Fericirea ?

— Licărire în noian de întuneric.
Visul răsărit în pripă, doruri luminând feeric.

Clipa e ce ne desparte veșnici două de jale.

Un suris . . . o șoaptă . . . floarea ce îți iesă'ntâi în cale.

Fericirea e văpae de 'ntr'o lacrimă se stinge.

Raza lunii mângâioasă în ocean când se resfrânge.

Câte gânduri — unde triste ! — s'o cuprindă nu se'ntrec !

Ii răsfrâng o clipă chipul . . . și alunecă . . . și trec . . .

GONDOLIERĂ

Se sbate robita lagună și geme
In umbră de ziduri uitate de vreme
Pe luciul de ape, odihnă de noapte,
Din plesnet de valuri de picură șoapte...

Pe ritmul de vâslă un foșnet de unde :
O gondolă 'n purpur'apare, s'ascunde...
„E Dândolo, Dândolo !” strigă laguna.
Năluca se stânge, — s'arată sus luna.

FINULUI MEU

AEROPLANUL „IAȘI“

Minunea iat-o 'nfăptuită ! Ca pala vântului ușor
Râvnind ca vâlva înspre zare,
Ca faima cea cotropitoare,
Din ghiara ta s'a smult, Pământe,
Semețul „Sburător“.

Un șoim cu-aripele-oțelite și cuget oțelit,
In plaiuri de nemărginire
Cătându-și țel de cucerire,
Avântului tăcutul simbol
Se 'nalță 'nspre zenit.

Din suflet frânt de desnădejde el e semețul dor ascuns
Să 'nfrunte-a cerului Tărie !
Spre Dumnezeu el e solie
Și jertfă-i celui ce rămâne
Eternul nepătruns !

BASMUL MEU

Erà 'ntr'o zi...
Sta codrul lin
De vraja razelor cuprins,
Prin freamătul de plop pletos
Duiioase șoapte s'au desprins.

Cocorile pluteau în zări
Noroc...
Ei Doamne! 's vremi de-atunci!
Inviorau cărări pustii
Inveselind tăcute lunci.

Erà cum zic...
Mi-e basmul vechiu
Și e din cele care dor...
Nu vi-l mai spun! Că de-i altfel
E jalnic doar c'al tuturor!...

ÎNDEMN

Te 'nalță, te 'nalță spre culmea
Și zărilor dorului stâns . . .
S'or pierde icoane de zimbet
S'o sterge și-arsura de plâns.

Seninul le 'nvăluie toate,
Pe vârful de munte stingher,
Te rupe din vraja vâlcelei,
Cu dânsa și umbrele pier !

SBOR

Sbor gândurile toate
Spre chipul lui bălai.
Și-s pomii albi de floare,
Suntem în luna Mai . . .

Ci iată-l, grabnic trece,
Mă năpădește plânsul . . .
El fuse ! El, chematul,
Și totuși nu e dânsul !

POMPEI

Lângă teatrul în ruine stă un templu sfărâmat,
În bucăți Apolo, zeul, peste urme de palat.
Și e pace 'n bazilica fără de judecători,
Unde liliecii singuri se răsfată visători...

Pe pereții arși de soare zugrăvite stau zeițe
Presurând în calea vremii trandafiri și românițe,
Printre firme sgomotoase și electorale lungi,
Zise patime de-o clipă...

Câte vremi nu sunt de-atunci?!

Ci sub cerul pururi pașnic în seninul lui profund
Unde 'n jalnice ruine, umbre doar se mai ascund,
Impietrită stă o clipă din vieța omenirii...
...Unde-i freamătul de lupte? Unde-avântul fericirii?

ADĂPOST

155005

Calde doruri
Trec în stoluri
Spre neant — singur etern!
Iar din jale
Se las pale
Și pe gând mi se deștern.

Stea, frumosul
Luminosul
Țel, s'a stâns — O! n'ar fi fost! —
Cat în vrere
Mângâere
Și în vise adăpost!

FIRE GINGAȘĂ

Visuri blânde, împletite
Din miresme și lumină,
Jale dulce, bucurie,
Râs și plâns fără pricină,

Ideal, gândiri semețe
Dor nestâns de-a se jertfi,
Vorbă 'n graiul poeziei,
Dor de traiu, dor de-a nu fi :

Fire gingașă de fată
Cu dorinți fără 'ntrupare, —
O nălucă ce se stânge
La întâia sărutare.

10

O, JEUNE FILLE

Traducere de M-me Caro Stravolca

Rêves charmants de lumière
Et de parfums pétris ;
Douce tristesse, gaieté légère,
Inconscients pleurs et ris.

Idéal, pensées hardies
Désir ardent de sacrifices,
Langage pur de poésie,
Soif de néant, soif de délices ;

O ! Jeune fille, être divin
Au désir sans corps, flottant —
Vision charmante, mais qui s'éteint
Au premier baiser d'amant !

O! DECE

Ce n'ar fi să-mi fii alături
Vorbe de îndemn să-mi spui!
Taina, nu ne-o știe nime
Și n'om spune-o nimăru.

Ce n'ar fi să-mi fii alături
Sub cireșul alb de floare.
In văzduh domnesc miresme
Și lumină și răcoare.

Și dece nu-mi ești alături
Incet mâna să ți-o strâng.
Luna, știi, e guralivă
Dar nu m'o vedeă că plâng.

O ! de ce nu-mi ești alături,
Ca prin stele să privim !
In vecii nețarmurite
Noi o clipă doar iubim !

GÂNDIRE

Gândire, facla vremii, eterna călătoare,
Legând un veac de veacuri, tu, forță creatoare,
Tu plăsmuit-ai lumea!...

Stihiile informe

Le-ai stavilit cu număr, le-ai îngrădit cu forme,
Și din icoane sterpe, tu zeii ți i-ai scos
Să-ți înfrâneze mersul...

Azi frânele ți-ai ros...

Din lanțuri de robie scăpat, nou Prometeu,
Intregei vremii ce vine, rămâi tu singur zeu!

A ME STESSO

Departe, departe privește
Spre-albastrul întinselor mări,
Lumină ți-adună sub gene
Și 'n suflet, seninul din zări.

Ascultă, cucernic ascultă,
Și taina vezi poate-i pătrunde :
Când vântul se 'nfioară și geme,
Lace lung răsunet prin unde ?

Ci singur stai, singur cu tine,
Un balsam să affi durerei :
La toate un capăt le pune
Seninul și taina tăcerii !

PRIMĂVARA

Sunt priviri de primăvară printre cetele de nori,
Năzuinți se 'nfiripează,
Gândule,
Pe unde-mi sbori?

Glia, mama tuturoră își întinde-a lene brațul
Flori să-i picure lumina
Să-i astâmpere
Nesațul.

Iar zăvoiu 'ncet tresare de sub gluga-i arămie.
Frământările de viață
El le simte
Cum învie.

Viitorul roiu de fluturi și mirezmele de flori
Toate-acum se 'nfiripează
Din îndemnuri
Din fiori.

Iar din cuibul singuratec ce pustiul înconjoară
Dor de viață se respiră,
Spre el tinde
O cocoară.

Din încătușarea gheței fug șivoaele vorbareți
Și s'alungă și se 'ndeamnă
Printre stâncile
Hrăpareți.

Ce te iei tu pe-a lor urmă, gândule nesocotit?
Lor în față, — veșnicia!
Tu de-o clipă
Ești rob.

MARINĂ

I
ntreagă zarea, mări albastre !
Nețârmuritul lan de-azur
Senina ploaie de lumină,
Mă 'nvăluie jur împrejur.

Ascult cum valu 'n valuri bate
Și bărcile foșnesc ușor,
In nesfârșit senin văzduhul,
Plutește gându-mi ca în sbor.

Uitate-s toate ! Chinuri, jale,
Simțiri înguste de pământ . . .
Cu gândul doar de veșnicie
De măsur marea când și când !

VIS

Sub hlamidă de zăpadă
Stă cireșul nemișcat,
Nu cumva să-i sboare floarea
Și cu visul minunat.

El se vede 'n primăvară
Că-l alintă boare caldă,
Și că 'n roua florii albe
Musculițele se scaldă.

VARĂ

Pe cărările cotite stau de strajă plopi pletosi
Care 'mbie cu-al lor freamăt, — ei de oaspeți bucuroși.
Sub frunzarele de paltin și tufarii de arin
Se alungă lucioli și miresmele de crin.

Vânt adie, blând adie
Prin desișul din făget,
Se strecoară 'ncet încet
Printre muguri lucitori
Și mlădițele cu flori,
Ca să 'ncingă sfat de erburi
Din atingeri și tăceri,
Intre frunzele bătrâne
Și sositele de ieri.

Ademenitori mestecii se ascund după stejar
Prin întunecimi de umbră, o nălucă ne apar.
Intr'un fag bătut de vreme pitulicele se 'ngân'
Ce mi-ații, vântule, calea cu miresmele de fân?

„De o mândră candeluță s'a 'ndrăgit „nu mă uită”,
Mahalaua 'n taină spune, frățiorii și mintă.
Păpădia se sfădește cu trifoiul și-o albină.
Intre negustori se 'ntâmplă ! Poți să știi cine-i de vină ? !

Codrul mândru se desface, ce mândreță de poene !
Iarbă mare și sulfină
Inuișor și sinziene
Floare-albastră de cicoare, albe flori de mărgărint,
La olaltă mi le 'mbracă roua 'n picuri de argint.

Printre grâne macul țanțoș și vioae — o albăstrea
Floarea tinereții mele . . .

Doamne ! Doamne ! Cum aş vrea
Vremile să pot întoarce, să le fac să nu fi fost !
Gândule, ce mi-ații calea cu dorinți fără de rost !

Holde 'n valuri n'au astâmpăr nici cât sborul unui flutur.
Argintate foi pe umăr plopi tremurători îmi scutur.
Râvna de senin mă prinde : tace codrul, gândul tace
Și din taina firei blânde sorb hodină, uitare, pace !

DOJANĂ

Te făcuseși nebunatic,
Gândule, vezi? o știu bine.
Tu 'nțelept atâta vreme...
Ca oricine?

Pentru zilele-ți strivite
După nopți de meditare,
Vruși să cauți — fie o clipă! —
Răsbunare?

Pentru doruri fărâmate —
Poate da, cu a ta vrere! —
Ți se 'ngădue, crezut-ai,
Mângâere?

Nu, nu, nu ! Sus al tău cuget,
Tot mai sus pe-a minții clină,
Fără șovăire 'n cale,
Spre lumină !

Iar călăilor, osânda
Numai într'un gând să-ți fie :
Tu le dași un suflet, dânsii ? —
Moarte ție !

ACUARELĂ

In zâmbete taine,
Sclipiri printre gene,
Și răs cu 'nțelesuri
Și gesturi a lene...

In zare, nări rumeni,
Albastre talazuri,
Iubirei de-o clipă
Mărețe privazuri...

TRUFIE

Doamnei A. T. Cerne

Eu văd în toate-acelaș zimbet
Și-aceleași blânde-ademeniri
În sborul razelor de soare
Într'ale lunei licăriri.

Pe limpede văzduh albastru
În șerpuirea de izvor,
În molcom clatinul de frunze
Și'n frăgezimea florilor.

Și-acceleași șoapte mângâioase
Acceleași strângere de mâni,
Pe gândul meu, trufaș aldată,
Azi ele-s singure stăpâni.

La plânsul tuturor stă gându-mi
Semeț, înstrăinat, voios,
Iar de răsună 'n juru-mi cântec,
Răspund cu zîmbet dureros . . .

VINE . . .

Vine vara, vine dorul
Cu avânturi gândului,
Tainică ademenire
Și îndemnuri visului . . .

Vine vara, stol de doruri
De uitare, de noroc,
Nălucire sclipitoare
Printre vremi pierdute 'n joc . . .

Vine vara, vine dorul,
Dor de 'ndrăgostiri nebune . . .
Plăsmuiri din alte gânduri!
Alte vremuri ! . . . Altă lume !

TESTAMENT

Din gânduri, din vise, din doruri
Cunună ți-aș face de laur,
Un nimb să-ți lucească pe frunte
Și raze în părul de aur.

Din farmec de zimbet și grații,
Din dulce-alintare de glas,
Cunună de mirt și de roze,
Iubire în preajmă-ți să las.

Iar lacrimi, belșugu-mi de lacrimi,
L-aș țese, copilă, în zale :
Părere de rău nu te-ajungă,
Nici vise sdrobite în cale.

CALE BUNĂ!

Năruite stau împreajmă năzuințele de-o vieață.
Firea, gerul o doboară . . . teama sufletu-mi îngheață . . .
Visule, înger de pază, ocrotirea-ți dă-mi-o iară :
Zimbetul nădăjduirei . . . vraja serilor de vară . . .
Dă-mi-o iară !

Tremură pe ramuri frunze . . . tremur' lacrimi pe gene . . .
Vântul vad își cată 'n nouri . . . vremile mi-adun troene . . .
Gândule, pribeag tonatec, ia-ți toiagul : „cale bună !”
Înspre miriște cu soare, înspre mări cu solzi de lună,
„Cale bună !”

LUI

M'ai ispitit c'o vorbă bună
C'un zimbet m'ai ademenit,
Ochi blânzi cu licăriri de lună,
Gând trist de vise 'ndrăgostit.

Și te-ai desprins ca o nălucă
Din calea mea, mergând la pas . . .
Ispite-ți fură 'ndemn de ducă
Și-un zimbet, tainic „bun rămas” . . .

DECE ?

Pe eri nu-l poți întoarce, pe mâni nu-l poți ghici
Și tu trăești de-apururi din vremi ce nu pot fi . . .
O clipă, picurată în mers de veșnicie,
Intre neanturi două, ce-a fost, ce va să fie,
Atât e pentru tine ! . . .

Ți-o curmă 'n tânguire dureri ce n'ai trăit
Și licăriri sfioase din visul irosit ! . . .
Pe eri nu-l poți întoarce, pe mâni nu-l poți ghici
Dece trăești de-apururi din vremi ce nu pot fi ?
A ta e clipa numai, o soarbe cu nesațiu,
Cât vremea te încape în ne'ncăputul spațiu !

OCHII

Licări din zări senine
Dat'a Dumnezeu cel sfânt
Ca să fie și ispite
Pe pământ.

Ni le-a dat în ochi albastri
Cercuiți de negre gene,
Pătimaș cătând la ceruri,
Jos, — a lene . . .

Stropii din smaraldul mării
Luciul undei șerpuite
Ochii verzi, îngână basme
Negrăite.

Dar povara pătimirii
De vieață dătătoare,
Celor negri, cu privire
Care doare.

Ochilor căpriei, menire
Alta fostu-le-a ursită :
Suferința tuturoră
Drept ispită.

Inspre culmi neîngrădite
Pururea cercetători,
Cu privire adâncită,
Ertători . . .

PLÂNGE

Șterge-ți ochii,
Lasă gândul să plutească peste vremi îndepărtate,
Chinuri de odinioară la olaltă adunate
Pavăză îți pune 'n fața desnădejdei de acum :
Nu e pasul tău întâiul pe-al durerii bătut drum !
Le uitași o clipă, așa e ? Gândule, tu visător,
Vezi și voiul cum năprasnic se aruncă din izvor,
Cum se sbate să doboare ? — Cine ar fi să-l stavilească,
Și când patimi dau năvală, nu e plâns ca să le-oprească.
Șterge-ți ochii,
Lasă gându 'n depărtare să plutească fără ținte
S'or găsi ca să-l desmierde blând aducerile-aminte,
Și nu plânge, nu mai plânge, uită visul tău de o clipă :
Veșnicia e nălucă, dragostea e o robie ! . . .
Sau nu, plânge ! . . .

Plânge, lacrimi te-or redă cu totul ție !

PE ALBUMUL

IN CINSTEA

MARELUI ALEXANDRI

Din lumea măndrelor avânturi îndemn spre noi te-ai isvodit
Tu, vis măreț din vremi bătrâne, de-un neam întreg doar oțelit.
Credința fuse al tău cuget, din râvna ta un țel ne-ai dat
In măestrit șirag de forme, tu slavă 'n vremi ne-ai adunat.

Iar când prin clocot de fanfare un bubuit de tun răsună,
In imn cântarea ți se'naltă și spre izbânzi pe toți adună,
Căci din lumini de-un neam dorite și din vecii cules-ai ramuri
Să 'nchini vitejilor tăi, barde, cântări ce-or fi de-apururi flamuri !

MAMĂ

M'au dus și pe mormântul tău nu viu să samăn flori . . .
De câteori aş vrea să plâng la capul tău, de câteori !
Plecând genunchii, țărnei tale tăcutu-mi gând să spun,
Și din a morților hodină, doar liniște s'adun !

Din ochii tăi adânci, senini, nici o privire pentru mine ?
Cine-mi răpi surisul tău, atât de trist, o mamă ! . . . Cine ?
Și nu-mi rămase nici mormântul să pot să samăn flori
De câteori ar fi să plâng la capul tău, de câteori !

TOTUȘI...

Și mă prinde totuși dorul
De-o privire, de-un suris...
Fuse totul o nălucă?
N'a trăit decât în vis?

Mă prind doruri de miresme,
Portocali ori iasomii,
Dor de zări înviorate...
De pădure... de câmpii...

Iazuri lucii ca oglinda
Printre liliaci în floare...
Mă dor șoaptele din tainiți!
Mirosul de flori mă doare!

Totul fuse o nălucă . . .
N'a trăit decât în vis ! . . .
O vicață ! . . . Tu vicață,
Tu nesățios abis !

PĂDURE

Covoare de flori mătăsoase
Stropite cu picuri de ploae
Și crengi arcuite 'n frunzare
Sub salturi de păsări se 'ndoaie.

Prin tainiți de umbră, prin pietre
Pârăul drum luciu își sapă,
La cântec de păsări răspunde
Cu vechiul său ison de apă.

Și stropi de lumină s'alungă
Pe frunze, pe flori, pe cărare.
Ce farmec în noaptea pădurii
Un colț de albastru în zare!

TAINIC VIS

Sunt în floare liliecii
Și-s castanii 'n floare iar,
Se trezesc în suflet doruri
Răvășite în zadar.

Dintr'un pâlce de vremi uitate,
Se desprinde-un chip uitat,
Ochii blânzi ca de fecioară
Și surisul fermecat.

Ce mă vreți, priviri de vrajă
Și tu mângâios suris?
— Ei lăsați! Nu-s vremi trăite
Ia, poveste, tainic vis!...

NĂLUCĂ

Se 'nalță 'n zare nouri albi
Ca bobi de mărgărint,
De plăsmuesc tot Feți-Frumoși
In zale de argint.

Din freamăt lin, din vorbe 'ncete
Și taine 'ntr'un suris
Se 'ncheagă-un dor . . . iar gânduri cete ! . . .
Se întrupează-un vis . . .

Se surpă? — doar nălucă fu !
Căzuse și o stea . . .
Iubire pentru mine? — Nu
Eu nu mai sunt a mea ! . . .

DIN VĂZDUH

Din văzduh coboară-o rază
Și din ochi cade-o privire,
Amândouă sunt lumină, —
Numai una-i fericire !

LIMANUL

I
Indoeală, chinuri, vrajbă, gând în sbucium, dor înfrânt,
Iată vieța ! Clipă smulsă de iubiri fără de avânt
Din o veșnică hodină . . .

Pân și visul e o durere

Visul plămădit din raze și scânteii de mângâiere !

O ! Tu moarte ! Tu, limanul, tu 'nceputul înfrățirii !

.....
Dar ce moarte pune-ar capăt la durerea omenirii ? !

POVESTE

A fost, a fost... și n'a mai fi...
Și n'a mai fi și nu mai este...
Blând visul meu, cald, mângâios,
De mâni fi-va poveste.

Poveste fără de Feți-Frumoși
Și fără Cosinzene,
Ca floarea rumână domnind
Pe răriști de poene.

Nici pasăre măiastră, nu !
Nici smei viteji, doborători,
Nici punți durate din argint
Dintr'un amurg și până 'n zori.

Ci doar balauri tăinuind
O piatră nestimată :
Durerile ce-au doborât
Simțirea mea curată.

Și-un luptător isteț . . .

Pe basm

Eu singură-s stăpână !
Că doar tot visu-i făurit
De-o strângere de mână !

CETATEA NEAMȚULUI

Pădure adâncită s'agață pe munte, în față pe-o culme Cetatea.
Pustiu singuratec și tainic sub albă fășie de lună,
Zidire răsleață cu negre prăpăstii în preajmă,
Din glorii străbune atâta-i ! Atât e din râvna străbună !
O strajă de taină în juru-i fac negrele falduri de umbră.

Din Criș, dinspre Tisa, departe, ecou-i aduce, sfătosul,
Un gemăt de frate, 'mpilatul, și scrâșnet de fiare dușmane . . .

Dar n'are nici brațe nici arme . . .

Ozana ar ști de-a lor soartă ! . . .

Un vaet de cobe al buhnei dă veste de gloria moartă,
Și straja de taină o străbate și taie și faldul de umbră . . .

AMINTIRE

S'alintă vânturi calde 'n ramuri
Desghioacă mugurii de foi,
Se simt fiori de primăvară,
Răsună 'n aer cânturi noi.

Iși mișcă lacul valuri calde
Iar gândurile taine 'și spun,
Pe firea mea stăpân e doară
Tot ne'nduratul dor nebun!

In zare orașu 'n sărbătoare.
Luminile s'aprind, se stâng . . .
In jur îndemnuri de iubire
El lângă mine . . . și eu plâng!

GLUMĂ

Ochi albaștri-s drăgălași
Nu-i pricină, dar să-i lași
Altora să strălucească :
Doamne ! Mulți au s'amăgiască !

Ochii verzi, e drept, sunt vii !
Dacă 'n inimă-s pustii !
Lasă-i, rogu-te, pe ei
Pentru cei mai bătrânci . . .

Cei căprij cică-s mai blânzi,
Dar de dragoste flămânzi.
Tu n'ai vreme? Lasă-i... de!
Cată alții... Par'că ce!...

Ochii negri? Prea focoși,
Niciodată credincioși!
Știi ce? Lasă-i și pe ei
Altora mai tinerei...

LUNCĂ, LUNCĂ

Surorei mele.

Luncă, luncă ce de jale când îți clatini frunzile!
Nu-ți răsar în toată ziua soare, lună, zorile?
Nu-ți șoptește ca în taină părăuaș brăzdat de undă,
Când în umbre subțiate el aleargă să s'ascundă?

Dacă-ți bate vântul creanga, ce te 'nnec suspinele?
Ți-or veni iar cântăreții, umbre, flori, albinele!
Ia de noi mai greu e 'n lume când s'a stins dorul vieții . . .
Noi *odată* trecem numai pe cărarea tinereței!

RĂSVRĂTIRE

Mi-a dat roze ca și-al dată, —
Toate i le-am asvârlit.
Mie roze? I-nchinase
Intreg sufletu-mi rănit.

Mi-a adus icoane mândre
Plăsmuite 'n fericiri.
I le-am rupt. Ce puteau spune
Dureroaselor simțiri?

Și-a plecat gura spre mine,
L'am respins. Nesocotit!
Oare o clipă să cuprindă
Tot avântul de iubit?

SPRE TINE

Pierdute-s tainele pădurei
Și stâns e zumzetul de crâng,
Iar rândunei și rândunele
Lăstunii la un loc își strâng.

Zăbranic negru jalea toamnei
Cu grele presimțiri ne vine . . .
Ca rândunelele 'n spre soare
Și gând și dor îmi sbor spre tine.

DIN HEINE

Tipărești astfel de versuri?
Dragul meu, ești prăpădit!
Să câștigi onoare, avere,
Stăi supus și îndoit.

Cum te 'ncumetezi, în lume
Să ții tu astfel de grai?
Astfel să vorbești de popă
Și de mării lumii crai?

Scump prieten, zău te pierzi!
Brațe lungi au regii vechi...
Popii toți au limba lungă,
Iar poporul — lungi urechi!

PROFIL

Oricât vorbești cu dânsul, la tine el nu cată,
Stăruitor repetă ce-i vei fi spus vreodată
Și mii de mreje 'ntinde simțirei tale mute
Pe timp ce-a epigramei subțire pană ascute.
Iar când închide ochii, părând înduioșat,
Nu te 'nșelă : pornit-a o rimă de cătat.

DIN TREN

Se 'ntind câmpii și iar se strâng
Sub văzul meu,
Se 'nchee dealuri, se desprind —
Eu merg mereu.
Luciri de lună, oglinzi de ape
M'ademenesc,
Le soarbe doar o clipă ochiul
Și iar pășesc.
Din crâng o șoaptă, din lunci un foșnet
M'ar luà pe veci,
Un glas îmi strigă : „Tot mai departe,
Ci treci ! Ci treci !”
Și care-i ținta ? Vieța-i cărare
Tot de dureri . . .
Ci unde sunteți, o voi icoane,
Dorinți de ieri ? ! . . .

IMN PĂGÂN

A nopții veghe, Luno, de-apururea mireasă,
A dragostelor triste și-a tainelor crăeasă,
Din zare nepătrunsă țeși pânză străvezie
Iar raza-ți tremurată e sol de reverie.
Tu pulbere de aur arunci în patru zări
Și muntelui semețul și 'nfrigatei mări,
Talazului, frântura din sbucium nesfârșit
Tu ești ademenire și idol prea slăvit.

Intinerite pașiști și văile adânci,
Poene 'ngândurate și 'mbătrânite stânci,
Și florile smerite în tremurul de dor,
Din clatinul de frunze al vântului fior;
Și cugete sfioase și doruri tănuite
Și 'nfripări de visuri, — cu toate-ți sunt robite,
Când raza ta le cerne tihnite mângâeri,
Tu, simbol al ispitei și-al veșnicei tăceri.

ACEIAȘI...

Mi-e groază de bocetul mării
Spre codri, pribeagul mă 'ndrept.
Prin frunzele moarte un foșnet,
Nu-i vestea pe care o aștept?

Din umbrele tremurătoare
Cântări de îndemn și de dor,
O! suflete stâns fără vreme,
Tu nu mai pricepi rostul lor!

De codru mi-i silă! M'aș duce . . .
M'aș duce în zări de tăcere,
In cale-mi răsare de-apururi
Aceași și aceeași durere!

FRATELUI PIERDUT

Gându-mi trist la tine-i veşnic, ..
Gândul vesel tot la tine ...
Doar durerea despărţirii
De-mi rămâne pentru mine !

Fîle galbeni, slove negre
Ne-ai lăsat drept mângăere
Şi-al tău chip săpat în minte
In privazuri de durere ...

IN CIMITIR

Adâncă pace adâncă, sub lespezi și sub flori,
Urmeze ziua nopții, ori noapte fără zori.
In neclintire-eternă e-a criptei nepăsare.
Doar vântul de svonește că'n lume e mișcare.

STÂNS . . .

Stâns e dorul de tine, totuși eu par'că te-aștept,
Vino iar, nepăsare, vino, desgust înțelept !
Jale se 'ntinde, doboară gândul meu iarăși răsleț . . .
Gingaș zîmbet ai, însă vicleni îți sunt ochii isteți . . .

„ISUS PE CRUCE“

(După L. Lahore)

Hristos pe cruce 'n sânge, cu fața 'ntunecată
Și galbenă ca ceara. In sus privirea-i cată.

E singur, părăsit . . .

Spre cer ochiul țintit

Nu rugăciuni cuprinde, ci groaznica 'ndoială,
Că cerul mare gol e, — și-albastru-i o spoială !

CU GÂND

Cu gând, cu dor la tine-s
Când păsări blând s'alintă
Pe creanga mlădioasă
Cătând la soare țintă.

Cu dor, cu gând la tine-s
Când vântul să pătrună
Prin crengi, își face drumul,
Foșnind încet din frunză.

De glasuri de mărgele
Văzduhul când răsună,
Te-aud spunând în versuri
De-o dragoste nebună.

Iar foșnetul din ramuri
Și-al crengii clatin blând . . .
Ce farmec în natură
Când ne plimbam visând !

VEDENIE

U
milit, învins se pleacă
Iarăși la genunchii ei,
Rugător . . .

Astfel odată
Sta el la genunchii mei.

I se tulbură privirea
Buza-i tremură . . . ce vrea?
Spăimântat s'aruncă 'n lături,
Palidă se face ea.

Intre dânșii fuse o umbră,
Acea umbră eram eu . . .
Curg șiroaie pe obrazu-mi
Imi alungă somnul greu.

Fuse-un vis? — Dece plâng dară?
Iar un glas îndepărtat:
„Cată 'n veci ca să înșele
Cine-odată a înșelat”.

SERENADĂ

Vin, iubite, în grădină
Luna-i plină,
Vino, vino fără greș :
Pe cărări albe de lună
Rătăci-vom împreună
Și ne-o ninge
Albă floarea de cireș.

Vom privi 'ndelung prin stele
Ca mărgele
Aruncate 'n bolți albastre,
Cum lucefărul statornic
Pururi singur, pururi dornic,
Ține calea
Lunei și privirei noastre.

Amintirile ne-om spune
 Ne-a răpune
Plânsul, dorul celor duse,
Și uitare împreună
La Luceafăr și la Lună
 Căuta-vom
Leac durerilor apuse.

Iar foșnind încet din frunză
 Să pătrunză
Vântul de s'a 'ncumetă
Și speriată mă voiu stringe
Lângă tine . . . s'or atinge
 Să mă aperi
Buzele-ți de fruntea mea.

Vin, iubite, în grădină
 Luna-i plină
Ninge floarea de cireș.
Pe cărări albe de lună
Noi cătă-vom împreună
 Mângâerea
Fericirei fără greș.

VARĂ, VINO ÎNAPOI

Poartă vântul frunze moarte,
Rânduncele stau să plece...
Când te pui pe fugă, vară,
Nici iubirea nu te 'ntrece!

Cum? Să vie iarna iarăși,
Tristă ca un țintirim?!
Să se ducă grieri, freamăt,
Toemai când noi ne iubim?

De-i pădurea fără umbră
Razele de nu-s fierbinți,
I-ți mai vin glumele 'n minte,
Iți mai vine să te 'alinți?

Și ce-i dragostea? — O șoaptă...
Un suris ce ține-o clipă...
E o stea ce-o vezi cu jale
In neant cum cade 'n pripă!...

Poți să știi că-i ești lui dragă
Când nu-s flori să te 'ncunune?
Și să mergi visând alături,
Când de frig... soarele apune?!

Iarnă dragă, ești frumoasă,
Nu zic ba... dar fugi de noi
Numa' acum!

Iar tu, vară
Vin cu florile 'napoi!...

NIMIC

Trăește-ți clipa dată, nu te gândi la mâne
Din vremuri doar atâta-i—și încă!—bunul tău
Nimic și ea rămâne!

S'alung una pe alta dorinți... gândiri... vieți...
Cum valu-alungă valuri, cum umbra umbre-alungă
In zori de dimineți!

DIN HEINE

In mare se pleacă a Runicei stâncă
Aci vin adesea în jalea-mi adâncă.
Un țipăt de gavii... Când vântul le-alungă
Talazuri de spumă spre ele se 'ndungă...

A câtor iubite port chipul în gând !
La câți buni tovarăși mi-e gândul când plâng !
Ci unde-s cu toții?

Un șuer de vânt

Talazuri în spumă se sfarmă, se stâng ...

STOL DE DURERI ...

... **D**e-ar fi ...

Ei nu ! Ci du-te, blând vis înaripat !
Știu, zarea purpurie în dor te-a întrupat,
Crăiasa nopții, mândra cu tortul de argint,
Poiana sclipitoare sub bobi de mărgărint
Și lacu 'n solzi de valuri ... și freamătul din crâng ...
Și umbre șoptitoare din plopii cari plâng ...

Dar, visule, tu pusnic, tu dorul meu pribeag,
De-atunci trecut-a vreme ! ... O fi poate și-un veac !
Iar eu n'avusei parte din câte le-am visat,
Mă vezi și până astăzi, tot gând îndurerat ...
Tu vrei lumină 'n cale-mi, drag visul meu de ieri
Dar cum răsbate-ai oare tot stolul de dureri ? ...

UN TABLOU LA SALON .

Cerul, nouri în argint —
Doar un colț de-albastru 'n zare —
Reazăm cată pe oglinda
Lacului ce cute n'are.

Două lebede ușoare
Albe ca zăpada 'n munți
Lunecând pe luciul apei,
Urma lor durează punți.

Și se tot îndepărtează
Cu mers lin neîntrecut . . .
S'ar părea un vis feeric
De-abia întrevăzut . . .

DIN HEINE

Ci unde merge, când murim,
Al nostru suflet ostenit?
Dar unde-i focul ce s'a stâns
Și unde, vântul potolit? . . .

SUNT ...

Sunt dureri ce nu se tulbur,
Nu le-atinge, prea-s adânci.
Vremea, și 'ncă le 'nconjoară!
Valul cruță și el stânci ...

DRĂGĂLĂȘIE

Ci lasă scrisul, mamă,
Și vino lângă mine.
Pe noapte cine-o cheamă?
Și ziua de-unde vine?

Ia-mi spune o poveste...
Au zine păr de aur?
De-aceia stau în turnuri
Sub strajă de balaur?

Și zmeul cel puternic
De sfarmă stânci cu palma,
Cu Barbă-Cot piticul
Tovarăși sunt de-avalma?

Ori spune, mamă dragă,
Poveste-adevărată . . .
Colo departe cum e?
Ce-a fost când-va, odată . . .

Iar mai la urma urmei
Tu spune tot ce vrei!
Cu brațul mă 'nconjoară
Și lângă mine stai.

Dă-mi capul, dă-mi și mâna
A mele sunt, — o știi! —
E ca să nu poți fugi
Și-alătura să-mi fii . . .

ZIUA MORȚILOR

Frunze noi și umbră nouă . . .
Presuri cântă 'n chiparoși,
Mișună printre miresme
Fluturii, etern voioși . . .

Azi sunt moșii . . . Sărbătoare . . .
Frați, prieteni, vin cerniți,
Vin să dea prinos de lacrimi
Celor pururi adormiți.

Răzemată stau de-o cruce,
Gândul dus și ochiul stâns :
Inima-mi — iată mormântul
Unde nimenea n'a plâns ! . . .

PICURĂ LACRIMI

P icură 'n mintea mea lacrimi,
Și lacrimi în ochi mi s'adun.
Din dragoste stânsă desprinse
O vorbă . . . un semn : „*rămas bun !*” . . .

Pe aripi s'avântă gândirea
Găsire-ar hodină 'n vremi duse.
In vieță-mi nu fuse lumină,
Nici zimbet în vieță-mi nu fuse !

Și lacrimi de-mi picură 'n minte
La gândul trecutului stâns, —
Doar lacrimi fu pururi vieța
Și pururea gândul fu plâns ! . . .

DORURI

Dor de soare mă cuprinde
Față 'n față să-l privesc,
Dor de zări nețârmurite,
Dor ca pururi să trăesc...

Și 'ncet dorul mi se stânge
Pare că n'a fost al meu...
Vine-un altul: prin morminte
Un mormânt să-mi cat și eu...

FLUER DULCE...

Fluer dulce sus la stână
Gânduri negre 'ncet se pierd,
Chipul tău cu ochii umezi
Eu în gând cu gând desmierd.

Fluer jalnic, jale așterne,
Iarăși simt că tu te-ai dus...
In zadar te cheamă gându-mi
Chip de-apururea apus!...

SUFLETULUI MEU ...

Suflet lacom de durere, pentru tine geme, plângi!
Lasă-ți mila toată ție, astăzi suferi, mâni te stângi.
Câte nedreptăți trăit-au, câte chinuri n'or trăi?!...
Cine-ar fi să le cuprindă, să le simtă cine-ar fi?...

COPILULUI MEU

Trăește-ți clipa dată, nu te gândești la mâine,
Din vremuri doar atâta-i — și încă ! — bunul tău,
Nimic și ea rămâne !

S'alung una pe alta dorinți . . . gândiri . . . vieți . . .
Cum valuri — alungă valuri, cum umbra — umbre alungă
In zori de dimineți !

STRAJĂ

In preajmă-ți stă gândul meu strajă
Din zori doar și până 'n amurg,
Mi-ascunzi o durere . . . te uită
Din ochii mei lacrimi curg.

In preajmă-ți stă gândul meu strajă
Din sară și până în zori.
Tu cânti . . . tu petreci . . . iară glasu-ți
De groază-mi deșteaptă fiori . . .

SOARE ...

Soare, ce decum te-arăți desprinzi dungă de lumină
Pân' și 'n negrul fund al mării,
Cum de nu poți tu străbate marea taină a cugetărei?

Tu plăzmitor de vieță, când desfaci umbra din umbre
Să dai forme lumii 'ntregi,
Indoiala care doare, cum din suflet nu deslegi?

A ME

Si ce-aștepți tu dela mâne?
Dece cauți ce-a fost ieri?
Și trecut și viitorul
Făurite-s din dureri.

Din prezent vezi de trăește,
Jalea-o clipă-ți dă răgaz.
— Ce-i fără de dureri vicața
Decât doar un gol privaz!

UNDA TRECE ...

Pe oglinzile de apă
Se întinde mlădioasă
Chipul soarelui să-l prindă
Salcea 'n frunză de mătasă.

De-a ei umbră ca să scape
Gârla zi și noapte-aleargă ...
Tot astfel și vremea fuge
Urma jalei să ne-o șteargă.

Dar zadarnic! Când nu-s frunze
Insăși creanga umbre dă ...
Fugî tu apă și voi vremuri,
Unda trece, umbra stă!

LA MÂNĂSTIRE

Sub nori de plumb, talang lung de clopot,
Pe streșini bătae de ploae în ropot,
Săgeți de fulger văzduhul despică
Vârtejuri de stropi spre nori se ridică . . .

Cu ochii măriți, uitat stă bătrânul
La colțul din drum. Pierdut îi e gândul
În bolți de azur cu făclii de stele,
În mări de argint cu prund de mărgele,
Când semnul crucii mâna-i îndoae,
Iar trupul plecat îi tremură 'n ploaie.

NOAPTE DE IARNĂ

Preste tot întinderi albe și lumine alburii,
Preste tot nămeți de ghiață în tăcere de pustii,
Jos mici umbre tremurate dintr'un nou călător . . .
Plop sfântos, arșarul mândru și mesteci încărunțiți
Sub belșug de promoroacă deopotrivă stau smeriți.
Iar pe cer, din adâncime, mândra veșnică Latonă,
Luna plină și senină, lacrimă 'n ochi de Madonă,
Mângâind pustiu pământul, ține calea vremilor . . .

SPLEEN

Vânt sburdalnic în hogege,
La fereastră flori de ghiață
... Fost-a vară?
Fost-au munții cu verdeață?

Singură ... în casa mare.
Cărțile, mai stea și 'nchise!
Jelțu-i moale
Să-l încerc de-i bun de vise.

Pe colțar stă un paingăn
Somnoros, buftit de lene.
Mâța toarce
Și pândește printre gene.

Cât dispreț în ochii galbeni !
Ei, așa se și cuvine :
Ea pe sobă,
Eu fac focul . . . Tot de ea mai bine !

Prin horn viscolul se vaită
Vâjje-a pustiu și-a jale.
Eu Țes visuri . . .
Dacă-s toate, toate goale !

PĂCATUL CEL MAI GREU

... **I**ar mai la urma urmei, tu jertfe să nu faci
Și doru-n toată clipa în faptă să-l prefaci!...

S'or scurge ani, s'or scurge ... ți-or cere noi puteri :
Cătând la cea de mâine, să uiți jertfa-ți de ieri ...
Iar când simțirea toată și gând s'or istovi,
Ruine rămâne-vei, ruine ce-or gândi ...
S'or strecură în cuget părerile de rău, —
Din toate cele grele, păcatul cel mai greu!...

AMURG

O
dihnă lină a cuprins
Pădurea de mesteci,
Te 'mbracă luna în argint
In dreptul ei când treci.

De-odată, pare, toate tac
In gânduri adâncite,
Se lasă crengi și flori în jos
De umbră doborâte.

Prin iarbă iată-i licurici,
Flori mândre de lumină —
Așă răsar și 'n gândul meu
Dureri fără pricină !

Ca taine umbrele s'alung
Pe frunze argintii,
Departo o doină de pârâu
Viers jalnic de pustii . . .

DIN HEINE

Înverzesc și lunci și codri, în văzduh lucește colori,
Primăvara cu lumina-i și miresele de flori.
Ciripit de turturele îmi trezesc simțiri de eamnă,
Ce pe sufletu-mi, pe doru-mi, jale stânsă vin s'aștearnă.

Iar când glasul meu înalță cântece de tânguire,
„Dece viersu-ți e de jale? Reînviere-i doar în fire?”
Mă întrebă ciocârlia.

— „O, mulți ani... eu cânt mereu,
Doar îl știe și bunica-ți, dureros cântecul meu”.

DUPĂ HEINE

Moartea-i noapte răcoroasă, vieța, ziuă arzătoare.
Soarele e 'n asfințit, . . .
Vine noaptea, somnul vine
Pentru mine
Ostenit.

Pe mormânt-un arbor crește. In el presuri se îngână
Spunând dorul de demult.
Eu din somn cu fața lină
Și senină,
Le ascult . . .

ALTEȚEI SALE

PRINCIPESA MOȘTENITOARE

Cu bun sosit, Domniță blândă !
Suris de farmec, floare plăpândă,
Vlăstare mândră din falnici Crai !
Tu ești minunea ce ne rămâne
Mamă, eroului de mâne
Icoană, viselor de Mai !

NOPTI DE VARĂ

Cărare-i brăzdată de floare
De-i rumăn și negrul pământ...
Luceafăr și Luna în taină-și zic șoapte,
Pe raz-alburie sbor fluturi de noapte,
In preajmă tăcere, — un cântec s'a stâns...

Stau brazde pe-a vieți-mi cărare,
Iluzii, flori ninse de vânt...
Un zimbet de înger lumine-mi dă 'n cale
Și totuși... pe chipu-mi tihnit, câtă jale...
Iar gându-mi de pace înăbuș' un plâns!

?

Făptuitor de-apururi de vremi ce ne frământă,
Gândire, ce creat-ai puteri cari 'nspăimântă,
Eternitatea oarbă și orbul infinit,
Intr'un mormânt și-un leagăn poți fi tu țărnut ?!

NAPOLI

Pe nesfârșit albastrul mării
Senin stă cerul nesfârșit,
Talazul pururea se zbate
Și cerul — pururi neclintit !

Departe 'n zare, ca o pată,
Un punct albiu. Să fie nor ?
Pe 'ntindere fără hotare
Ca fluturi albi corăbii sbor.

Pe lângă mal, sfărmand talazuri.
Increzător vaporul trece,
Și 'n leneș legănat de vâsle
O barcă taie 'n unda rece.

Lovește vâsla greu în valuri
Și valul greu lovește 'n stâncă :
Un muget ne'ntrerupt și totuși
De-asupra lor, tăcere-adâncă !

PASTEL

Ferești oblonite cu flori de-alabastru,
Pe streșini podoabe de țurțuri la rând,
Roșit, fără raze, stă soarele mândru,
Pe-un cer fără boltă, plecat spre pământ.

Isvoare tăcute, ca flori de cireș,
Pe ramure negre, în smocuri ninsoare,
Un clatin de creangă, te plouă scânteii
Ce zboară ca fluturi în raze de soare.

Intinse-s departe câmpiile-albite,
Și munte și vale în șesuri dispar.
Văzduhul, lumină! De-abia vezi o umbră:
E stânca cernită pe-un crac de stejar.

PE TERM ...

Singură-s în preajma mării,
In robia gândului !
Unu-i prada amintirei,
Celalalt' a vântului.

Și se sbate ritmic gândul
Printre vremi și depărtări
Și tot ritmic bate vântul,
Spume culegând din zări.

Dar din sbucium de talazuri
Nasc vieți, pâle de mistere,
Iar tu, gândule nerodnic,
Isvodești de-abia himere !

MAI 1912

Tu, poete moldovene,
Cum de mi te lași a lene
Când văzduhu i încrunțat,
Neamul tău înstrăinat
Și pământu'nsângerat?
'Naripează-a tale gene,
Tu, poete moldovene,
 Și privește
 Vulturește
Câtă zare se vădește.
 Și pătrunde
 Ce s'ascunde

In vârtoarea vrerilor,
In zăbava vremilor.
Și-apoi gându-ți instrunește,
Cugetul ți-l oțelește
Și din lunec de isvoare
Rodnicie de ponoare,
Semeția munților,
Plopilor cărunților,
Din năvala Prutului,
Prutului tăcutului,
Zemislește-ne cântare,
Neamului îmbărbătare.
Cei doriți de 'nstrăinare
Să le fie de muștrare !
Iar din vremi înviforate
Și din lacrimi uitate,
Doine vechi de voinicie
Oțelitate 'n vitejie,
Zemislește-ne un viers
Tuturor pe înțeleș,
Ferecat în tainic semn
Tuturor ales îndemn.
Iar acea mândră cântare,
Clocotind a răzbunare,
Fă să treacă de hotare :
Peste Prutul cel hain
Ca s'ajungă la Hotin,
Peste graiul vrăjmășesc
Din pământ bucovinesc,

Peste culmea ardeleană,
Stăpânire ungureană!
Din tuspatri părți de lume
Frații noștri să s'adune,
Să s'adune gând în gând,
Pavăză la-l lor pământ

LAS'O 'NCOLO

Las'o 'ncolo dragoste
Că-i numai o pacoste ! . . .

Lângă ea, din gânduri
Ce în taină vânturi,
Și mai furtunoase
Și mai norocoase,
Ce se 'nșiră 'n gând,
Lung șirag făcând,

Tu nimic nu spui,
Ci lași ochiului
Taina gândului.
De vrei s'o săruți,
Aiurit te uiți,
Să nu-ți fi ghicit
Dorul cel smintit,
Și pleci capu'n jos
Trist și rușinos.
Și-o lași să se ducă...
Până te apucă
Dorul crunt de ea...
O cați pururea,
Pretutindenea...
La isvor vrei glasu-i
Pe cărări cați pasu-i,
Lunei ceri privirea,
Stelei, strălucirea
Ochilor ei dulci.

Sara când te culci
In gând o desmierzi,
Iar ziua te pierzi
In dorul s'o vezi!
Și cât grâu pe lanuri
Tu înnozi la planuri,
Cum s'o întâlnești
Și cum să-i vorbești,
S'o ademenеști!...

Iar de-ți iese 'n cale,
Tu taci, prins de jale,
Jale că nu-i spui
Taina gândului...

Las'o încolo dragoste
Că-i numai o pacoste!...

DIN VREMI ...

Si ce frumos te alintai
Cu ochii tăi din cer senin,
Incetinel, cu jale 'n grai
Spunând de dragoste, de chin...

Spre vremi de mult gândul mi-i dus,
Spre vremi de mult...

Și cum plângeam,
Tu, de-al tău dor zadarnic spus,
Iar eu de-al meu, că nu-l spuneam !

DIN HEINE

Te scoală, băete, pe cal pune-o șea,
Aruncă-te pe el,
Străbate pădure, câmpie, și-ajungi
L'al regelui castel.

Strecoară-te 'nnuntru, așteaptă tiptil
Un om în drum să-ți ieasă,
„Din fetele două a regelui Duncan,
Ori care e mireasă?”

Ți-o spune el: „care să fie! cea brună”.
Curând îmi adă veste.
Iar de ți-o răspunde: „ei da! e bălăea” —
Nu te grăbi, timp este!

ZORI

Pe crengile de paltin
Sub frunză 'nrourată,
Stau paseri pitulate
Și iarba-i nemișcată.

Stăpână e hodina
Pe văi, pe câmp, pe munți,
Doar gărla, ea mai cântă
Când lunecă sub punți.

Un dangăt lung de clopot
Tăcerea o despică,
Se tupilează noaptea,
Căci ziua se ridică.

Ce freamăt lung prin codri !
Spre cer o ciocârlie.

.
O, Doamne ! Ce de jale,
A firei veselie !

DIN HEINE

Nu, nu, nu! Nu spun, nu spun!
Spăimântată nu cătă!
Am șoptit-o numai mării
Necredința... vina ta...

Despre josnica-ți cădere
N'a aflat pe țărături nime,
Dar în schimb întreg oceanul
Te cunoaște... Ce rușine!

MIRAJ

Fericire, chip de înger cu aripe de văpăi,
Tu, nălucă plăsmuită de durerea cea dintâi,
Prin ce farmec ne duci gândul tot spre mâni cel neștiut
Când de-apururi, luminoaso, rămâi pururi în trecut !

NOAPTE

Răsar pe îndelete făcliile eterne.
O pulbere de raze pe codri se așterne
Când luna se ridică de după dealul pleș,
Duiosă de-și privește regatul urieș.
Din vraja razei sale durând punți de argint,
Isvoare și poene în zare se desprind.
Ușor ca o părere alunecă pe cer,
Se sting în cale-i stele, în cale-i umbre pier. . .
Luceafărul de veacuri îndrăgostit de ea,
Urmează cu sficală nemuritoare stea.

MIEZUL VEREI

Alintările s'alintă
In ascunsul gândului,
Ca pe câmp florile-albastre
Sub bătaia vântului.
Vorbe calde, mângâioase,
Se avântă 'n taina minții
Cum se lasă pradă floarei
Fluturii voioși, — cumiții !

Șoapta frunzelor de paltin,
Freamătul de plop pletos
Imi respiră 'n taină gânduri,
Fire-a visului frumos.
Miezul verei ! Pe belșugul
De vieță-a 'ntregei fire
Și comoara de miresme
Numai tu domnești, zefire !

Stă răchita 'ncărunțită
Peste ape cu mers lin,
Șoapte-adună de pe unde
Ce din depărtări îi vin.
Vântului le spune dânsa,
Eu le-aud și le trăesc,
Înspre zări de vremi apuse
Dor și gând îmi pribegesc.

DIN HEINE

Târziu îmi dai al tău surâs...
Suspinele-ți vin prea târziu!
Amorul blând de care-ai râs
E stâns de mult, de mult nu-i viu!

Târzie dragoste-arzătoare!
Privirea ta de doruri caldă
Pe inima-mi, — raza de soare
Mormântul rece când îl scaldă!

RUGA

O, lună! doamna nopții și-a viselor senine,
A omenirei duse și-a celei care vine
Aprinzu-le iubirea l-a tale blânzi văpăi...
Tu, dorul meu din urmă, tu visul meu dintâi!...
Revarsă pe-a mea minte seninul razei tale,
Imprăștie uitarea lăsată, pale, pale,
Pe vremurile duse a zilelor senine...
Scânteie fără umbră și clipă fără mâne!...
Pe raza ta de pulberi să-mi ure la tine gândul,
Nesocotind pe *mâne*, *prezentul* nevăzându-l,

Din vremi de-odinioară să pot să sorb o clipă —
Cât fluturul de noapte-ar bate din aripă! —
O clipă de odihnă din visuri fericite
Străbate-ar ca un fulger cărări nemărginite,
De luptă fără preget, de dorul de-a nu fi!

O clipă n'aș simți-o *durerea de-a trăi!*

CÂNTEC DE LEAGĂN

Haide, nani-nani,
Drăguleană, fă,
Uite brațul moale
Mama leagăn dă.
Zimbet în privire,
Tainic luminiș,
Dragostea ei toată,
Cald acoperiș.
Haide, drăguleană,
Nani-nani, fă,
Cât timp sinul mamei,
Adăpost îți dă.

Lumea ta c'o vorbă
Astăzi o supun.
Din povești de-avalma
Pot minuni s'adun.
Dalbele crăese,
Zine, Feți-Frumoși,
Toate-s pentru tine,
Ochișori voioși.
Poamele de aur,
Rumănul din zori,
Mângâeri de raze
Și vrăjit de flori,
Toate-s pentru tine,
Domnul le-a trimis,
Pentru tine-s toate
Câte sunt în vis. . .

Mâne, ia, ca mâne
Vremuri or sosi,
Pace și hodină
Nu le-i mai găsi.
Lumei ne'ncăpute,
Vremei, vei cătă,
Inceputul tainic
Să poți deslegă,
Și din râvna toată
Zimbetul s'a dus,
Trudă, plânsset, jale
Gândul ți-au răpus.

.

Haide, nani-nani,
Drăguleană, fă,
Cât timp mângâere
Glasul mamei dă.
Haide, drăguleană,
Nani-nani fă,
Cât timp glasul mamei
Fericirea dă . . .

PACE ȚIE !...

Gând semeț... Semețe doruri !...
Răsvrătiri nesăbuite,
Pace vouă ! Pace vouă !
Voi de-apururi biruite.

Adevărul ? — O nălucă,
Gând de om nu-l poate prinde.
E trufie ca să-l cauți,
Ești nebun de-l vrei cuprinde !

Iar dorința, luptă stearpă.
Ținta ei? Deșertăciune.
Nu ți-e dat să-i vezi isvorul,
Ci s'o plângi când doar apune.

De dreptate, suflet dornic
De eterica scânteie...

Câte umilinți ascunse
Intr'un suflet de femeie!...

Gând semeț... Semețe doruri...
Pace ție, amintire!
Deopotrivă sunt de vane
Lacrimi și răsvrătire!

VREM ARDEALUL !

Vrem Ardealul ! Vrem Ardealul ! Vrem Ardealul lui Mihaiu.
Sune goarna pretitundeni, jos în vale, sus pe plaiu !
Umbra sfântă dela Turda în mormântul ei tresare,
Visul i se întrupează : iat-o România mare !

Vrem Ardealul ! Vrem Ardealul ! Vrem Ardealul lui Traian,
Moștenirea mare, scumpă, a străbunului roman,
Că cetățile-s romane, numele romane sânt,
Și vânjoasa vitejie și-orice petec de pământ.

Câte-au fost sub ocrotirea mândrei pajure străbune,
Fâlfâie române steaguri, goarnele române sune !
Vrem Ardealul cu străbunul Decebal ne'nfrântul Dac.
Sună, goarnă, și ne-adună în coloane de atac !

Până'n Tisa-i bunul nostru ! Cu străvechiul Maramureș,
Și întinderea cuprinsă până'n fluviul mare, gureș . . .
Care 'ndeamnă înspre mare. Bucovina noi o vrem,
Cu cetăți însângerate și cu frații care gem !

Cu Suceava, vechiul scaun, — vrem Hotinul cel bătrân, —
Vrem și Putna unde-i Ștefan, cel mai falnic domn român.
— Nistrule, ce te cutremuri ? Cesta-i visul lui Mihaiu !
Sună, goarnă, și ne-adună, ne adună sus pe plaiu !

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
2 Iulie 1904	5
Majestății Sale Regina Elisabeta	7
Italia	9
Fericirea	10
Gondolieră	11
Finului meu aeroplanul „Iași“	12
Basmul meu	13
Îndemn	14
Sbor	15
Pompei	16
Adăpost	17
Fire gingașă	18
O, jeune fille (traducere de M-me Caro Stravolca)	19
O! Dece	20
Gândirei	22
A me stesso	23
Primăvara	24
Marină	26
Vis	27
Vară	28
Dojană	31
Acuarelă	33

	Pag.
Trufie (Doamnei A. T. Cerne)	34
Vine...	36
Testament	37
Cale bună	38
Lui	39
Dece?	40
Ochii	41
Plânge	43
Pe albumul în cinstea Marelui Alexandri	44
Mamă	45
Totuși...	46
Pădure	48
Tainic vis	49
Nălucă	50
Din văzduh	51
Limanul	52
Poveste	53
Cetatea Neamțului	55
Amintire	56
Glumă	57
Luncă, luncă (Surorii mele)	59
Răsvărire	60
Spre tine	61
Din Heine	62
Profil	63
Din tren	64
Imn păgân	65
Aceiași...	66
Fratelui pierdut	67
În cimitir	68
Stâns...	69
„Isus pe cruce“ (după L. Lahore)	70
Cu gând	71
Vedenie	73
Serenadă	75
Vară, vino înapoi	77

	<u>Pag.</u>
Nimic	79
Din Heine	80
Stol de dureri...	81
Un tablou la salon	82
Din Heine	83
Sunt...	84
Drăgălășie	85
Ziua morților	87
Picură lacrimi	88
Doruri	89
Fluer dulce...	90
Sufletului meu	91
Copilului meu	92
Strajă	93
Soare...	94
A me	95
Unda trece...	96
La mănăstire	97
Noapte de iarnă	98
Spleen	99
Păcatul cel mai greu	101
Amurg	102
Din Heine	104
După Heine	105
Alteței Sale Principesa Moștenitoare	106
Noapți de vară	107
?	108
Napoli	109
Pastel	111
Pe țerm...	112
Maiu 1912	113
Las'o 'ncolo!	116
Din vremi...	119
Din Heine	120
Zori	121
Din Heine	123

	<u>Pag.</u>
Miraj	124
Noapte	125
Miezul verei	126
Din Heine	128
Ruga	129
Cântec de leagăn	131
Pace Țiel!...	134
Vrem Ardealul	136

